

Kairo nestaje u sivkastoj aureoli. Nil je sada još samo tanak zelen trak zalutao u oker oceanu, a u daljini, prema sjeveru, naziru se raskriljene ruke delte.

Ernesto je zadrijemao.

Desna mu noga zakrčuje središnji prolaz, primoravajući stjuardese na savijanja koja zbog uskoće njihovih suknji postaju prava opasnost. Beretka mu je skliznula na pod. Kako je ne bi tko zgazio, José je pokupi i lagano mu je položi na trbuh, pazeći da ga ne probudi. Na trenutak mu promotri disanje. Ono je, uvjerio se, pravilno i nečujno. Pita se što li to Ernesto sanja baš u tom trenutku. O tajnama toga mitskog Egipta koji je, pak, samo letimično vidio? O svojoj tajnoj eskapadi na ulicama Kaira, pred nosom agentima službe sigurnosti? O beskonačnim konzultacijama s predsjednikom Nasserom? Ili, vjerojatnije, o Aleidi.

Zrakoplov Super Constellation kompanije Air India, s odredištem Bombaj, dosegnuo je visinu krstarenja i sada

mu motori pravilno bruje. Svladani umorom, Kubanci su utonuli u blaženo tupilo polusna. Omar je uz Ernesta. Julio i Salvador neposredno iza, gotovo leže jedan na drugome. Pancho, negdje ispred. A José se smjestio u suprotni red, uz prolaz, te neprekidno drži svog šefa na oku.

Nekoliko sati poslije Ernesto otvori oči. Na tlu se izdaleka razabiru treperavi plamenovi baklji naftnih bušotina. „Zacijelo Irak ili već Iran”, pretpostavi. Naherio je beretku na svoju vranu grivu i prekapa po jednom od džepova. Iz tabakere od sirove kože oprezno izvuče jednu Montecristo broj 2 i precizno odgrize kapicu. Starim upaljačem počne zagrijavati dno kubanke po pravilima umijeća. Stjuard ga smjesta prekine: „Molim vas, gospodine, bez cigare. Na letu su dozvoljene samo cigarete”. Ernesto se zabalji u mladića. „Nije me prepoznao”, pomisli. „Što on misli, tko sam ja? Mora da sam mu poprilično čudan u ovoj ratnoj odjeći i vojničkim čizmama.” Uzdahne i gurne cigaru u džep košulje. Popušit će je u Delhiju, to je sve. „Hvala, gospodine”, promrmlja stjuard s pomalo usiljenim osmijehom.

Ernesto se tada potpuno usredotoči na Aleidu. To je slasna igrice u koju se voli upuštati u rijetkim trenucima posvećenije neaktivnosti. Prvo pokuša vizualizirati krivine njezinih usta, boju njezinih očiju i svilenkasti dodir njezina nježnog tijela. Aleida, muza, drugarica, savršena kompanjona. Naravno da žali što ju je ostavio u Havani. No da ju je poveo, narod bi mogao pomisliti da si plaća svadbeno putovanje o državnom trošku. A to Ernesto ni po koju cijenu ne želi. Priliči mu pokazati primjer potpuna samoprijedora u svim okolnostima. A da si dozvoli i najmanju povlasticu, ne dolazi u obzir.

No Aleida je razumjela. Uostalom, Aleida sve razumije, Aleida sve oprašta.

Sunce je već odavno nestalo kad se položaj zrakoplova promijenio, a zvuk motora jedva primjetno izgubio na oštrini. Istog trenutka glas kapetana zrakoplova najavi da se u Bombaj stiže već za sat vremena. Započeo je spust prema moru.

Putnici, jedan po jedan, ustaju, trljaju si oči, rastežu se ili zijevaju. Pale se svjetla i osoblje zrakoplova ponovno se pojavljuje s hranom i pićem. José se smiješi svima uokolo. „Nije mi žao što smo stigli”, promrmlja svakom tko ga želi čuti.

Ernesto je zalijepljen za prozor. Ne može se oduprijeti osjećaju svojevrsne nestrpljivosti. Ne znajući točno što, on vrebaba. Toliko je često sanjao o zemlji Mahatme Gandhija da još ne shvaća da će upravo kročiti na njezino tlo. „Indija!”, ponovi si nekoliko puta ne bi li iskazao svoje iščekivanje.

Odjednom, pod krilima velikog četveromotorca zabljesne nekoliko bojažljivih svjetala. Kao da tvore dijamantnu liniju koja naglašava obalu. Iza njih se prostire golem pojas neprobojne tmine. „Ipak”, pomisli Ernesto, „nismo daleko od piste. Kotač je spušten, zakrilca spuštena do maksimuma.” Uto se prisjeti seansi jedriličarstva što ih je pohađao u Argentini i nakratko osjeti poznatu sitnu tjeskobu koja uvijek prethodi slijetanju. Na tlu nekoliko svjetala u času razotkrije preplet bezobličnih konstrukcija. On razazna divovsku sirotinjsku četvrt koju zrakoplovi nadlijeću nisko zacijelo kako bi se poravnali po osi piste. No pilot zna svoj

posao: konačni zaokret je savršen, a kontakt lagan. Ernesto uživa u tome kao pravi poznavalac.

Zaustavljanje je kratko. Tek što su Kubanci dotaknuli tlo, muškarci u odorama odvođe ih do podnožja drugog zrakoplova. Čeka ih veza za New Delhi.

Gotovo je ponoć, tog utorka, 30. lipnja 1959., kad se zrakoplov iz Bombaja naposljetku spusti na aerodrom Palam, u New Delhiju. Čim su se propeleri zaustavili, dva mala eskalatora priljubila su se uz trup zrakoplova. Nakrcani prtljagom, gotovo iznenađeni što se napokon nalaze na otvorenom, putnici malo-pomalo teturaju van. Posljednji izlaze Kubanci. Nose samo male putne vreće ili kovčežiče od kuhane kože. Da nemaju *kepi*¹ – ili Ernesto beretku – i maslinastozelenu odoru, reklo bi se da su studenti na izletu. Unatoč kasnom satu još je veoma vruće. Prvo ih zapahne slatkasti miris trula voća. Potom vlaga, zagušljiva, teška. I sam se zrak čini ljepljivim.

U podnožju zrakoplova stoji nekoliko europski odjevenih osoba. Bradat Indijac s turbanom i kravatom, stiješnjen u tamno odijelo, prilazi Ernestu. S osmijehom od uha do uha, širom ispružene ruke, predstavi se: „DS Khosla, šef protokola. U ime vlade želim vam dobrodošlicu u Indiju!“. Još pomalo omamljeni, Kubanci reagiraju mlako. Ernesto kaže nešto na francuskom, a ostali promućaju nekoliko riječi na španjolskom. Jedino se Pancho čini opuštenim i, pomalo pompozno engleskim, odgovara da je kubanskoj delegaciji drago što se nalazi na tlu velikoga indijskog naroda, svjetionika novoga svijeta.

1 kepi – kapa s ravnim kružnim vrhom i obodom (op. ur.)

Khosla se razveže u tričarijama: „Je li let dobro prošao? Imaju li ova gospoda još prtljage? Odmah ćemo ih odvesti u hotel, ali prije toga treba, dakako, obaviti formalnosti“. Tada Kubance odvedu prema maloj beznačajnoj zgradi na pročelju koje se nalazi natpis: „VIP“. Muškarci bezizražajna lica i, unatoč sparini, besprijekorne odore, udaraju pečate na putovnice. Potom se približi nekoliko malih bijelih bucma-stih automobila. Svi se uguraju u njih kako su mogli i konvoj krene, predvođen plavim policijskim džipom.

Mrkli je mrak, čini se da ne postoji ili ne funkcionira gotovo nikakva javna rasvjeta. Brojni zadihani kamioni idu naprijed u dugoj, dugoj koloni u oblaku oštra dima. Vozači neprekidno trube i naveliko okreću upravljač ne bi li izbjegli rojeve nemarnih biciklista, stočne zaprege i nosače koji se lome pod nevjerovatnim teretom.

Hotel Ashok nalazi se u središtu službenih četvrti New Delhija, nedaleko od veleposlanstava i ministarstava. Khosla uvjerava da je to najbolji hotel s pet zvjezdica u gradu. Osim toga, doda namignuvši, on je jedini i tek je dovršen. Konvoj naposljetku uđe u aleju omeđenu visokim stablima. U polumraku, Kubanci samo naslućuju masu goleme zgrade pompozne arhitekture. Automobili se zaustave pod ulaznim trijemom. Istog časa tijesna gomila lovaca u odori gura se da otvori vrata i zgrabi neveliku prtljagu posjetilaca. Na recepciji tri mlade žene u žarkocrvenu sariju dodjeljuju sobe. Koncentrirane na svoj zadatak, nijedna se ne osmjehuje. Kretnje su im brze i precizne. Očiju pretjerano obojenih kajalom, s crvenim kružićem na čelu, one su veoma mlade i veoma lijepe. Pruživši mu ključ, jedna od njih dobaci Ernestu znakovitiji pogled.